

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: P. H.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: P. B.

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. MSK 76900/2018, ve věci
práva na svobodný přístup k informacím,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7. 6. 2018, č. j. MSK 76900/2018, a rozhodnutí obce Libhošť ze dne 27. 4. 2018, č. j. OÚ-368/2018, **se zrušují.**
- II. Obci Libhošť **se nařizuje** poskytnout žalobci informace požadované v žádosti žalobce ze dne 10. 7. 2017, a to v rozsahu týkajícího se výše hrubého (nezdaněného) měsíčního

příjmu zaměstnance Obecního úřadu v Libhošti - technického pracovníka P. B., bytem L. X, L., za období měsíce května roku 2017, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 13. 8. 2018 se žalobce domáhá, aby krajský soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7. 6. 2018, č. j. MSK 76900/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí obce Libhošť ze dne 27. 4. 2018, č. j. OÚ-368/2018 (dále jen „rozhodnutí povinného subjektu“), jímž byla částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informací ze dne 7. 7. 2017. Žalobce současně navrhuje i zrušení rozhodnutí povinného subjektu a nařídit povinnost poskytnout požadovanou informaci.

II. Žalobní body

2. Žalobce zprvu obecně namítá, že žalovaný nesprávně vykládá platový nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Ústavní soud v dotčeném nálezu nezpochybnil samotné poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků. Žalovaný vykládá platový nález tak, jako by Ústavní soud z dosud aplikovaného platového rozsudku Nejvyššího správního soudu zpochybnil více než jen to, že v posuzovaném případě nebyl proveden test proporcionality. Ústavní soud nezpochybnil ostatní závěry platového rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalovaný tedy ve svých závěrech zřetelně postupuje v rozporu s touto nijak nezpochybněnou částí rozsudku. V nálezu sp. zn. I. ÚS 3930/14 navíc Ústavní soud přikazuje, aby se interpretace v případech dvojznačného výkladu vždy přiklonila ve prospěch poskytnutí informací. Podmínku provádění testu proporcionality v každém jednotlivém případě nelze vykládat tak, aby že by měla vést k vyšší míře odmítání poskytnutí základních informací o příjemcích veřejných prostředků. Platový nález navíc nepočítal s nařízením GDPR, které jej do značné míry relativizuje, neboť tvrzení Ústavního soudu o provádění testu proporcionality v každém jednotlivém případě je v rozporu s ustanovením GDPR, dle kterého zpracování (i poskytnutí) osobních údajů na základě právní povinnosti je přípustné bez dalšího.
3. Požadovaná informace nebyla poskytnuta pro nesplnění dvou podmínek definovaných platovým nálezem Ústavního soudu; splnění zbylých dvou podmínek pro poskytnutí informace není sporné. Co se týče první sporné podmínky (informace samotná se týká veřejného zájmu), tak sám žalovaný uznává, že informace o platových poměrech zaměstnanců veřejné správy v obecné rovině představují informaci, která se týká veřejného zájmu. Dále ovšem nesprávně přidává podmínku, že žádost musí sledovat konkrétní cíl, a to z důvodu naplnění podmínky naléhavosti zveřejnění. Žalovaný nesprávně vykládá pojem konkrétního cíle. Konkrétnost nelze pojímat tak, že již v

daném případě existuje konkrétně doložená pochybnost o hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky. Takovou podmínku je možné požadovat pouze u osob v pomocném a servisním postavení, což ovšem v případě technického pracovníka, který je členem zastupitelstva, předsedou komise pro rozvoj obce a členem stejného politického uskupení jako starosta, zřetelně neplatí. Konkrétností cíle se myslí to, že v dané situaci již existuje takový souběh konkrétních okolností naplňující podmínku, že informace samotná se týká veřejného zájmu, což je podle platového rozsudku v zásadě splněno již tím, že jde o veřejné prostředky. Žalovaný chybně vykládá rovněž podmínku naléhavosti zveřejnění. Není přijatelný závěr žalovaného, že na informaci, která by mohla potvrdit či vyvrátit pochybnosti, vznikne nárok až tehdy, když se tatáž informace dostane na veřejnost neoficiální cestou. Žalovaný rovněž chybně vyhodnotil podmínku, zda v obci probíhá diskuze na dané téma, neboť zaměňuje potencionální diskuzi o platu konkrétního pracovníka za diskuzi o žádosti o tuto informaci. Podmínka spočívající v přispění k diskuzi o věcech veřejného zájmu nezávisí na tom, zda v obci lze prokázat již probíhající diskuzi, žalovaný tak opomenul potencialitu žádosti, neboť přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu je teprve účelem vyžádání informace. Mylný je také závěr žalovaného o údajné nevýznamnosti postavení příjemce veřejných prostředků jako člena zastupitelstva, předsedy komise pro rozvoj obce a člena stejného politického subjektu, neboť tento souběh funkcí již sám o sobě přináší důvody pro zvýšený zájem veřejnosti. Podle žalobce rovněž není nízká souvislost s případem chybného postupu při výběrovém řízení, byla-li nově přijatým zaměstnancem obce sestra technického pracovníka.

4. Ke druhé sporné podmínce (účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu) žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že nevymezil cíl žádosti. Žalobce naopak jasně vymezil cíl žádosti jako ověření efektivit vynakládání veřejných finančních prostředků. Není rovněž pravdou, že žalobce měnil účely žádosti ve svých jednotlivých odvoláních, veškerá další argumentace je toliko dokreslením legitimacy cíle či účelu žádosti. Dle žalobce není třeba žádost o informace odůvodňovat, což vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 As 79/2006-58, a ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, přičemž tento základní princip práva na informace se platovým nálezem nijak nezměnil.
5. Žalobce dále vytýká chybný postup žalovaného spočívající v nesprávné aplikaci informačního zákona. Uvedl-li žalovaný, že pro naplnění sledovaného cíle není nutné znát výši platu konkrétního zaměstnance, nýbrž stačí znát platovou třídu, do které je zařazen, měl žalovaný poskytnout alespoň doprovodnou informaci spočívající ve sdělení zařazení do platové třídy. Žalovaný nesprávně konstatuje, že povinný subjekt je vázán textem žádosti, neboť takový výklad je v rozporu s principem, že podání se posuzují podle skutečného obsahu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že podle platového nálezu je nutné provádět test proporcionality v každém jednotlivém případě, přičemž pro potřeby jeho provedení je nutné znát a zohlednit cíl sledovaný žádostí. Existenci silného veřejného zájmu na poskytnutí informace o platu musí žadatel prokázat na základě konkrétních důkazů. Žalobci nestačilo prokázat pouze to, že plat dotčené osoby neodpovídá okolnostem, stačilo prokázat jakoukoliv jinou

závažnou okolnost, která by ospravedlnila poskytnutí informace o platu. Žalobce takovou okolnost neprokázal, tudíž nemohla požadovaná informace představovat něco, o čem by stálo informovat veřejnost. Veřejná diskuze je podle platového nálezů relevantní tam, kde existuje alespoň objektivní podezření na nějaký problém. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že zaměstnanec obce, který je současně členem zastupitelstva, musí počítat s tím, že jeho plat bude veřejný. Co se týče uvádění účelu žádosti, tak vyvstane-li potřeba provést test proporcionality, je uvedení účelu (cíle) nezbytné.

7. K námitce chybného postupu žalovaný sděluje, že žalobce výslovně požádal o sdělení konkrétní výše platu, nikoliv o odkaz na platové třídy. Teprve v odvolání ze dne 7. 5. 2018 uvedl žalobce alternativní požadavek, že mu postačí informace o platové třídě dotčené osoby. Jelikož změna nastala až po vydání rozhodnutí povinného subjektu, nemohl žalovaný toto rozhodnutí zrušit, neboť se povinný subjekt správně zabýval rozsahem požadovaných informací, tj. konkrétní výší mzdy. V souvislosti s touto námitkou žalobce chybně vykládá institut doprovodné informace. Podle žalovaného nejsou informace o platové třídě doprovodnou informací k platu dotčené osoby; jedná se v podstatě o část požadované informace.

IV. Skutková zjištění

8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 10. 7. 2017 u obce Libhošť žádost o poskytnutí informace podle ustanovení § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve které (ve vztahu k rozsahu soudního přezkumu) žádal mj. o poskytnutí informací o výši hrubého (nezdaněného) příjmu zaměstnanců obce, tj. referentky, účetní/správce rozpočtu, technického pracovníka, asistentky, kulturní referentky, knihovnice a zástupu na poště, a to za měsíc květen roku 2017. Žalobce požadoval sdělení konkrétních čísel, nikoliv odkaz na příslušnou platovou třídu a tabulku. Po oslovení ze strany obce se všechny dotčené osoby shodně vyjádřily tak, že s poskytnutím informace o platech a odměnách nesouhlasí. Dne 20. 7. 2017 povinný subjekt sdělil žalobci, že žádosti není možné vyhovět. K odvolání žalobce vydal žalovaný dne 29. 8. 2017 rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí obce a věc jí vrátil k novému projednání. V novém řízení povinný subjekt dne 29. 9. 2017 žádost v části týkající se informace o platech a odměnách odmítl. Žalovaný dne 9. 11. 2017 k odvolání žalobce vydal rozhodnutí, kterým část rozhodnutí obce týkající se výše hrubého měsíčního příjmu zaměstnance obce na pozici technický pracovník za měsíc květen roku 2017 zrušil a věc vrátil k novému projednání; zbylou část odvolání napadeného rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2017 obec žádost opětovně odmítl. Žalovaný dne 15. 1. 2018 k odvolání žalobce zrušil rozhodnutí povinného subjektu a věc vrátil k novému projednání. Dne 12. 2. 2018 povinný subjekt žádost opětovně odmítl. Na základě podaného odvolání žalovaný dne 22. 3. 2018 zrušil napadené rozhodnutí obce. Dne 27. 4. 2018 povinný subjekt žádost o poskytnutí informace v části týkající se poskytnutí informací o platu technického pracovníka znovu odmítl. Obec uvedla, že zkoumala zájem veřejnosti na poskytnutí

požadovaných informací a zjistila, že účastníci diskuzí na facebookové stránce „Libhošťané“ jsou stále stejní lidé a minimálně polovina z nich ani dotčenou osobu nezná, protože nebydlí ve stejné obci. Někteří účastníci diskuze se schovávají za přezdívky či vymyšlená jména. Na základě těchto zjištění dospěl povinný subjekt k závěru, že účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a ani informace samotná se veřejného zájmu netýká.

9. Žalobce s rozhodnutím obce Libhošť nesouhlasil a brojil proti němu odvoláním, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem nynějšího soudního přezkumu. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že jádrem sporu je v posuzovaném případě naplnění podmínek stanovených platovým nálezem, jimiž jsou
I. informace samotná se týká veřejného zájmu; II. účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; III. žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; IV. informace existuje a je dostupná. Dle žalované bylo v přechozích řízeních jednoznačně prokázáno, že podmínky III. a IV. byly v posuzovaném případě naplněny, proto se zaměřil na přezkum sporných podmínek I. a II. a dospěl k závěru, že tyto podmínky naplněny nebyly, a tudíž nelze informaci o platu poskytnout. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobce žalobou v nynějším soudním řízení.

V. Právní posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci řízení souhlasili.
11. Podle ustanovení § 8b odst. 1 InfZ *povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.*
12. Podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
13. Výklad na první pohled jednoznačně znějícího ustanovení § 8b odst. 1 InfZ byl poprvé významnějším způsobem korigován rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, dle jehož závěrů se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků podle § 8b InfZ zásadně poskytují, přičemž povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Rozšířený senát v citovaném rozsudku dále uzavřel, že test

proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový test prý provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b InfZ.

14. Do ustálené interpretace ustanovení § 8b odst. 1 InfZ ovšem zasáhl Ústavní soud nálezem ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jen „platový nález“). Ústavní soud uvedl, že z článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, stejně jako z článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zaručujících svobodu projevu, plyne i právo na informace ve veřejném zájmu, jež mohou zahrnovat i osobní údaje jednotlivců, týkající se jejich odměn za práci. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví.
15. Dle platového nálezu zaměstnavatel jako povinný subjekt podle InfZ může odmítnout poskytnout žadateli informaci o platu zaměstnance, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:
 - a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
 - b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
 - c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“;
 - d) informace existuje a je dostupná.
 Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny. Ústavní soud nesouhlasil se závěrem Nejvyššího správního soudu, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový test prý provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b InfZ. Podle Ústavního soudu nelze žádným zákonem abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv, musí soudy a správní orgány zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Ústavní soud v citovaném nálezu uzavřel, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.
16. Krajský soud se v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 InfZ zabýval tím, zdali v předcházejícím správním řízení existovaly důvody pro odmítnutí žádosti. Ve světle ústavně konformní interpretace ustanovení § 8b odst. 1 InfZ přezkoumal, zda byly naplněny sporné podmínky definované platovým nálezem, a sice zda informace samotná se týká veřejného zájmu a zda účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.
17. Co se týče první zkoumané podmínky, tj. zda informace samotná se týká veřejného zájmu, nutno podotknout, že sám Ústavní soud se při formulaci uvedené podmínky vyhýbá bližšímu výkladu pojmu veřejného zájmu ve vztahu k informaci o příjemci

veřejných prostředků. Ústavní soud tento výklad provádí prostřednictvím stanoviska prof. JUDr. A.G., CSc., s jehož argumentací Ústavní soud souhlasí. Při interpretaci veřejného zájmu ve vztahu k požadované informace poukazuje prof. Gerloch na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11. ESLP má za to, že požadované informace, data nebo dokumenty musí splňovat test veřejného zájmu, mají-li být považovány za potřebné pro zveřejnění podle Úmluvy. Taková potřeba může existovat, když zveřejnění umožňuje transparentnost o způsobu zajišťování veřejných záležitostí a věcech významných pro společnost jako celek a tím umožňuje účast na veřejných záležitostech široké veřejnosti. ESLP dále zdůraznil, že definice toho, co může představovat veřejný zájem, bude záležet na okolnostech každého případu. Veřejný zájem se vztahuje k věcem, které ovlivňují veřejnost do takové míry, že se o ně může zajímat, které přitahují její pozornost, nebo které se jí týkají do značného stupně, zvláště pokud ovlivňují životní úroveň občanů nebo život společnosti. Je to také případ, když informace se týkají důležité sociální otázky, nebo zahrnují problém, o němž by veřejnost měla být informována.

18. Při úvahách, co je vlastně předmětem veřejného zájmu ve vztahu k žádosti o informaci o příjemci veřejných prostředků, lze bezpochyby vycházet z platového rozsudku NSS, dle něhož *„teleologickým výkladem proto nelze dovodit, že by se § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neměl na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků vztahovat, obecně vzato je naopak na místě závěr právě opačný, opřený především o silný veřejný zájem na účinné veřejné kontrole nakládání prostředky ve veřejné sféře...“*. Na jiném místě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vykládá pojem veřejný zájem *„na tom, aby přerozdělované prostředky byly vynakládány v souladu s účelem, na který byly určeny“*. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, *„existuje silný veřejný zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné veřejné kontroly. K naplnění tohoto cíle směřuje ve svém § 8b zákon o svobodném přístupu k informacím (poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků)...“*.
19. Krajský soud je toho názoru, že podmínka formulovaná jako *„informace samotná se týká veřejného zájmu“* bude splněna téměř vždy, pokud se požadovaná informace nebude týkat servisního či tzv. pomocného zaměstnance povinného subjektu. Tato podmínka představuje jakousi vstupní bránu pro posuzování naplnění zbylých tří kritérií, neboť obecně bude dán veřejný zájem na řádném a transparentním hospodaření s veřejnými prostředky vždy, což ostatně potvrzuje i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Právě jistou obecnost této podmínky dovozuje krajský soud z formulace *„... se týká veřejného zájmu“*. Pokud by Ústavní soud vyžadoval, aby v konkrétní věci byl dán, resp. panoval veřejný zájem na poskytnutí (zveřejnění) určité informace, jistě by textace podmínky byla jiná, např. *„na poskytnutí informace existuje (je dán) veřejný zájem“*. K tomuto závěru dospívá krajský soud i s ohledem na výše citovanou judikaturu ESLP, dle níž *„veřejný zájem se vztahuje k věcem, které ovlivňují veřejnost do takové míry, že se o ně může zajímat“* (podtržení provedl krajský soud). Zde je vyjádřena ona potencialita či obecnost veřejného zájmu ve vztahu k požadované informace. Aby došlo ke splnění předmětné podmínky, nemusí v konkrétní věci panovat veřejný zájem na poskytnutí (zveřejnění) informace již v době podání žádosti o poskytnutí informace, informace samotná se musí obecně

týkat veřejného zájmu, přičemž z informace takto poskytnuté může teprve pramenit konkrétní veřejný zájem na poskytnutí dalších (souvisejících) informací, ukáže-li se, že pochybnosti ohledně hospodaření s veřejnými prostředky byly oprávněné a poskytnutá informace tyto pochybnosti potvrdila.

20. V posuzované věci žalobce již v odvolání vyjádřil konkrétní pochybnosti o hospodaření obce, poukázal na chybný postup při výběrovém řízení, v němž byla přijata za zaměstnance obce sestra technického pracovníka (dotčené osoby), poukázal na probíhající proces prověřování postupu obce v samostatné působnosti ve věci udělování odměn uvolněným zastupitelům. Za předpokladu, že žalobce předestřel konkrétní pochybnosti, které mohou mít vliv na hospodaření s veřejným majetkem, a za situace, kdy u dotčené osoby dochází ke kumulaci funkcí, se dle názoru krajského soudu samotná informace se týká veřejného zájmu, a to i v případě, kdy veřejný zájem je reprezentován osobou žalobce. Opačný výklad, tj. že podmínka veřejného zájmu by byla splněna pouze za situace, kdy již v okamžiku podání žádosti o informaci by existovala početná skupina osob (sdružených např. ve spolku) prahnoucích po totožné informaci, by nutil žadatele nejdříve zburcovat část veřejnosti, aby následně mohl podat žádost o informaci. Takový požadavek je v rozporu se zněním i smyslem InfZ. S ohledem na shora uvedené krajský soud uzavírá, že požadovaná informace se týká veřejného zájmu a tato podmínka stanovená platovým nálezem je splněna.
21. Krajský soud se nadále zabýval otázkou, zda byla v předcházejícím správním řízení splněna i druhá sporná podmínka dle platového nálezu, tedy že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Rovněž při posouzení naplnění této podmínky vycházel krajský soud zejména z výkladu provedeného stanoviskem prof. G. [viz bod 17. tohoto rozsudku], v němž je odkazováno na shora citovaný rozsudek velkého senátu ESLP, dle něhož *„nezbytnou podmínkou je, aby účelem informace vyžadované od veřejného orgánu bylo umožnění výkonu svobody žadatele „přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky“ jiným. Soud položil důraz na skutečnost, zda získávání informací bylo relevantním přípravným krokem v novinářských aktivitách nebo v jiných aktivitách zřizujících fórum nebo zakládajících zásadní prvek veřejné diskuse. Informace by měla být vyžadována za účelem přispění k veřejné diskusi. Proto za účelem aplikace čl. 10 Úmluvy musí být posouzeno, zda požadovaná informace byla ve skutečnosti nezbytná pro výkon svobody projevu.“*
22. Z předcházejícího správního řízení vyplynulo, že žalovaný shledal nepřezkoumatelným závěr povinného subjektu o tom, že veřejné diskuze na facebookových stránkách se účastní osoby žijící mimo obec Libhošť a tyto osoby neznají technického pracovníka (dotčenou osobu). Žalovaný v odvolacím řízení tedy sám ověřil aktivitu osob na dotčeném facebookovém profilu, jenž je spravován žalobcem, který zde informuje ostatní mj. o dění v obci i v jejím nejbližším okolí, a dospěl k závěru, že nad příspěvky týkající se požadovaných informací neprobíhá natolik rozsáhlá diskuze, na základě které by bylo možné učinit závěr o tom, že požadované informace ovlivňují veřejnost do takové míry, že se o ně může zajímat. Závěr žalovaného o nesplnění dotčené podmínky je chybný z několika hledisek. Za prvé, potencialita zájmu veřejnosti o požadované informace je podmínkou, která se zkoumá již v předchozím kroku (při hledání odpovědi na otázku, zda informace samotná se týká veřejného zájmu), neboť nemá smysl zkoumat účel vyžádání informace, pokud se informace veřejného zájmu netýká. Žalovaný v daném případě

zaměřuje charakteristické znaky jednotlivých podmínek a domnělé nesplnění jedné z nich *de facto* přičítá žalobci k tíži v podobě závěru o nesplnění podmínky týkající se účelu žádosti. Jinými slovy, zjišťování skutečností z facebookového profilu stran možné diskuze občanů o hospodaření s veřejnými prostředky má primárně prokazovat podmínku, zda účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, neboť jak soud vyslovil výše, množství potencionálních zájemců o informaci (v tomto případě diskutujících na internetu) není nezbytným předpokladem pro závěr o tom, že informace samotná se týká veřejného zájmu. Za druhé je třeba dát za pravdu žalobci v tom smyslu, že nad požadovanými informacemi nemůže v době podání žádosti probíhat rozsáhlá diskuze, neboť tyto informace dosud nebyly poskytnuty (zveřejněny). V tomto stádiu může teprve panovat znepokojení veřejnosti nad hospodařením obce, které ovšem ještě nemusí být nutně promítnuto do živé diskuze. Nutno připomenout, že přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu je teprve účelem (sic!) vyžádání informace. Z logiky věci tedy nelze učinit závěr, že neprobíhá-li dostatečně rozsáhlá diskuze nad teprve požadovanými informacemi, tak účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Za třetí, jak sám žalovaný uvádí, žalobce je činný prostřednictvím profilu na sociální síti, kde informuje ostatní mj. o dění v obci, přičemž tato skutečnost byla známa již povinnému subjektu. Dle názoru krajského soudu nelze po žalobci požadovat prokázání dalších skutečností svědčících o účelu vyžádání informace za situace, kdy žalobce je prokazatelně činný na facebookovém profilu, jenž je dle svého názvu a obsahu příspěvků zaměřen primárně na informování veřejnosti o dění v obci Libhošť. Zveřejňuje-li žalobce pravidelně příspěvky týkající se procesu vyřizování jeho žádosti, lze objektivně předpokládat, že požadovanou informaci hodlá podnítit diskusi o odměňování zaměstnanců obce z veřejných prostředků, tedy diskusi o věcech veřejného zájmu.

23. Vzhledem ke shora vyřčenému má krajský soud za to, že v posuzované věci byla splněna i druhá sporná podmínka a v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 InfZ lze uzavřít, že v předcházejícím správním řízení neexistovaly důvody pro odmítnutí žádosti; krajský soud tudíž zrušil rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu pro nezákonnost (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 16 odst. 4 InfZ) a současně povinnému subjektu nařídil poskytnout požadovanou informaci žalobci, což je postup předvídaný ustanovením § 16 odst. 4 InfZ.
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva, proto soud žalovaného k jejich zaplacení žalobci zavázal. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného (výrok III.).
25. Osobě zúčastněné na řízení podle obsahu spisu žádné náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti, které by jí uložil soud, nevznikly, soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 20. března 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu